

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4367/2566

พนักงานอัยการจังหวัดลำปางโจทก์ นาง ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10, ป.อ. มาตรา 343, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 18

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำร้องของจำเลยลงวันที่ 4 มีนาคม 2565 ที่ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่นั้น แม้ศาลชั้นต้นจะมีได้ทำการไต่สวน แต่ศาลชั้นต้นก็ได้พิจารณาคำร้องของจำเลยแล้วและเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากคำร้องแล้วเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้วโดยไม่จำเป็นต้องไต่สวน จึงมีคำสั่งให้งดการไต่สวน และทำความเห็นพร้อมส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งการจะงดการไต่สวนหรือทำการไต่สวนไปเป็นอำนาจโดยทั่วไปของศาลชั้นต้นหากเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว โดยพิจารณาเพียงจากคำร้องของจำเลย ศาลชั้นต้นก็อาจสั่งให้งดการไต่สวนได้ การดำเนินการในส่วนนี้ของศาลชั้นต้นจึงชอบแล้ว และเมื่อคดีขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 แล้ว ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ก็ได้มีคำวินิจฉัยไปโดยมิได้มีคำสั่งให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นทำการไต่สวนคำร้องของจำเลยก่อนแต่อย่างใด โดยศาลอุทธรณ์ภาค 5 ได้ให้เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยไว้อย่างแจ้งชัดว่าคำร้องของจำเลยอ้างแต่เพียงว่ามี ม. ประจักษ์พยาน ซึ่งเป็นพยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้งและสำคัญแก่คดี ที่รู้เห็นว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น โดยไม่ปรากฏข้ออ้างโดยละเอียดชัดแจ้งเพื่อให้เห็นว่าพยานหลักฐานใหม่มีความเป็นมาอย่างไร เหตุใดจำเลยจึงมิได้นำ ม. มาพิสูจน์ว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดตั้งแต่แรก ที่สำคัญพยานหลักฐานใหม่นั้นมีความสำคัญแก่คดีมากพอที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาที่ได้พิพากษาลงโทษจำเลยไปแล้วหรือไม่ เมื่อคำร้องมิได้อ้างเหตุโดยละเอียดชัดแจ้งเช่นนี้ จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีพยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้งและสำคัญแก่คดี คำร้องของจำเลยจึงไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ให้ยกคำร้อง คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ดังกล่าว เป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคำร้องแล้ว โดยฟังว่าคำร้องของจำเลยไม่มีมูลเพียงพอที่จะฟังว่ามีพยานหลักฐานใหม่อันควรให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ซึ่งตามพ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หากศาลอุทธรณ์เห็นว่าคำร้องนั้นไม่มีมูล ให้ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยกคำร้องนั้น และในวรรคสองบัญญัติว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้เป็นที่สุด ดังนั้น เมื่อคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ที่สั่งว่าคำร้องของจำเลยไม่มีมูลและให้ยกคำร้อง จึงถึงที่สุดแล้ว การยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลยดังกล่าวจึงสิ้นสุด ไม่อาจดำเนินการได้อีกต่อไปได้อีก เนื่องจากมาตรา 18 ระบุไว้อย่างแจ้งชัดว่า คำร้องเกี่ยวกับผู้ต้องรับโทษอาญาคนหนึ่งให้ยื่นได้เพียงครั้งเดียว ดังนั้น เมื่อคำร้องของจำเลยฉบับลงวันที่ 4 มีนาคม 2565 ถึงที่สุดไปแล้ว จำเลยจึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ฉบับลงวันที่ 16 สิงหาคม 2565 ได้อีก เดิมศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 6 กระทง ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทงละ 1 ปี 4 เดือน รวม 6 กระทง รวมจำคุก 6 ปี

24 เดือน ให้จำเลยคืนเงินแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 200,000 บาท ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 200,000 บาท ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 200,000 บาท ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 500,000 บาท ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 280,000 บาท ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 250,000 บาท และผู้เสียหายที่ 7 จำนวน 200,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลยกระทรวงละ 1 ปี รวม 6 กระทรวง ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทรวงละ 8 เดือน รวมจำคุก 48 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุด จำเลยยื่นคำร้องลงวันที่ 4 มีนาคม 2565 ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ อ้างว่ามีนางมยุรี เป็นพยานหลักฐานใหม่อันขัดแย้งและสำคัญแก่คดีแสดงให้เห็นว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดตามฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาคำร้องแล้ว มีคำสั่งให้งดการไต่สวนและทำความเห็นพร้อมส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่า คำร้องของจำเลยมิได้อ้างเหตุโดยละเอียดขัดแย้ง จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีพยานหลักฐานใหม่อันขัดแย้งและสำคัญแก่คดี คำร้องของจำเลยจึงไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ จึงมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยยื่นคำร้องลงวันที่ 16 สิงหาคม 2565 ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่อีก โดยอ้างว่ามีพยานหลักฐานใหม่คือนางมยุรี ทิพย์แดง และเอกสารการเดินบัญชีธนาคาร ก. ของนางมยุรี และของจำเลยเอง ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยเคยยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่งให้ยกคำร้อง จึงต้องห้ามตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 18 ที่บัญญัติว่า คำร้องเกี่ยวกับผู้ต้องรับโทษอาญาคนหนึ่งในคดีหนึ่งให้ยื่นได้เพียงครั้งเดียว จึงไม่รับคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้น และให้ยกคำร้อง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ตามคำร้องลงวันที่ 16 สิงหาคม 2565 หรือไม่ เห็นว่า ในครั้งแรก คำร้องของจำเลยลงวันที่ 4 มีนาคม 2565 ที่ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่นั้น แม้ศาลชั้นต้นจะมีได้ทำการไต่สวน แต่ศาลชั้นต้นก็ได้พิจารณาคำร้องของจำเลยแล้วและเห็นว่าเมื่อพิจารณาจากคำร้องแล้วเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้วโดยไม่จำเป็นต้องไต่สวน จึงมีคำสั่งให้งดการไต่สวน และทำความเห็นพร้อมส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งการจะงดการไต่สวนหรือทำการไต่สวนไปเป็นอำนาจโดยทั่วไปของศาลชั้นต้นหากเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว โดยพิจารณาเพียงจากคำร้องของจำเลย ศาลชั้นต้นก็อาจสั่งให้งดการไต่สวนได้ การดำเนินการในส่วนนี้ของศาลชั้นต้นจึงชอบแล้ว และเมื่อคดีขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 แล้ว ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ก็ได้มีคำวินิจฉัยไปโดยมิได้มีคำสั่งให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นทำการไต่สวนคำร้องของจำเลยก่อนแต่อย่างใด โดยศาลอุทธรณ์ภาค 5 ได้ให้เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยไว้อย่างแจ้งชัดว่าคำร้องของจำเลยอ้างแต่เพียงว่ามีนางมยุรี ประจักษ์พยาน ซึ่งเป็นพยานหลักฐานใหม่อันขัดแย้งและสำคัญแก่คดี ที่รู้เห็นว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น โดยไม่ปรากฏข้ออ้างโดยละเอียดขัดแย้งเพื่อให้เห็นว่าพยานหลักฐานใหม่มีความเป็นมาอย่างไร เหตุใดจำเลยจึงมิได้นำนางมยุรีมาพิสูจน์ว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดตั้งแต่แรก ที่สำคัญพยานหลักฐานใหม่นั้นมีความสำคัญแก่คดีมากพอที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาที่ได้พิพากษาลงโทษจำเลยไปแล้วหรือไม่ เมื่อคำร้องมิได้อ้างเหตุโดยละเอียดขัดแย้งเช่นนี้ จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีพยานหลักฐานใหม่อันขัดแย้งและสำคัญแก่คดี

คำร้องของจำเลยจึงไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ให้ยกคำร้อง คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ดังกล่าว เป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคำร้องแล้ว โดยฟังว่าคำร้องของจำเลยไม่มีมูลเพียงพอที่จะฟังว่ามีพยานหลักฐานใหม่อันควรให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หากศาลอุทธรณ์เห็นว่า คำร้องนั้นไม่มีมูล ให้ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยกคำร้องนั้น และในวรรคสอง บัญญัติว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้เป็นที่สุด ดังนั้น เมื่อคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ที่สั่งว่าคำร้องของจำเลยไม่มีมูลและให้ยกคำร้อง จึงถึงที่สุดแล้ว การยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลยดังกล่าวจึงสิ้นสุด ไม่อาจดำเนินการใดต่อไปได้อีก เนื่องจากมาตรา 18 ระบุไว้อย่างแจ้งชัดว่า คำร้องเกี่ยวกับผู้ต้องรับโทษอาญาคนหนึ่งให้ยื่นได้เพียงครั้งเดียว ดังนั้น เมื่อคำร้องของจำเลยฉบับลงวันที่ 4 มีนาคม 2565 ถึงที่สุดไปแล้ว จำเลยจึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ฉบับลงวันที่ 16 สิงหาคม 2565 ได้อีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาให้ยกคำร้องของจำเลยจึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · จาตุรงค์ สรรนวัตร · วิเชียร อภิรัตน์มนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4367/2566>